

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Henčekovej, PhD. a z členov senátu JUDr. Zuzany Ďurišovej a JUDr. Milana Moravu., v právnej veci navrhovateľa: **M. A. S.**, narodeného X., bez dokladov totožnosti, evidenčné číslo: A X., štátneho príslušníka Alžírkej demokratickej ľudovej republiky (ďalej len Alžírsko), podľa vlastného udania v zahraničí bytom naposledy F., aktuálne s miestom pobytu Pobytový tábor Migračného úradu Ministerstva vnútra Slovenskej republiky R. – na základe dlhodobej priepustky u pani L. P., M., proti odporcovi: **Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, Migračný úrad**, Bratislava, Pivonková 6, o preskúmanie zákonnosti postupu a rozhodnutia odporcu ČAS: MU-71-24-/PO-Ž/2010 zo dňa 8. septembra 2010, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 9Saz/75/2010-50 zo dňa 2. marca 2011 takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 9Saz/75/2010-50 zo dňa 2.marca 2011 **p o t v r d z u j e .**

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

O d ô v o d n e n i e :

Krajský súd v Bratislave napadnutým rozsudkom potvrdil rozhodnutie ČAS: MU-71-24-/PO-Ž/2010 zo dňa 8. septembra 2010, ktorým odporca podľa ustanovenia § 13 ods. 1 a § 20 ods. 1 zákona č. 480/2002 Z. z. o azyle a o zmene a doplnení niektorých zákonov v platnom znení (ďalej len zákon o azyle) neudelil navrhovateľovi azyl na území Slovenskej republiky, podľa § 13c ods. 1 a § 20 ods. 4 zákona o azyle rozhodol o neudelení doplnkovej ochrany navrhovateľovi.

Krajský súd dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie odporcu je vecne správne.

K námietke *nepreskúmateľnosti rozhodnutia pre nezrozumiteľnosť, resp. pre nedostatok dôvodov* krajský súd uviedol, že táto námietka podľa jeho názoru nie je dôvodná a je navyše účelová. Pokiaľ ide o odôvodnenie rozhodnutia odporcu v ňom zrozumiteľným spôsobom opísal zistený stav veci, vychádzajúci z obsahu pohovorov vykonaných s navrhovateľom v priebehu azylového konania, poukázal na jednotlivé rozpory vo výpovediach, tieto analyzoval z pohľadu zákona o azyle, pričom z odôvodnenia je zrejmé, prečo navrhovateľovi neposkytol medzinárodnú ochranu. Osobitnú časť venoval výpočtu rozporov v jednotlivých výpovediach navrhovateľa.

Vo vzťahu k námietke *nedostatočne zisteného stavu veci*, krajský súd uviedol, že ani táto námietka nie je dôvodná. Odporca pri zisťovaní stavu veci vychádzal predovšetkým z obsahu vykonaných pohovorov s navrhovateľom, pričom v nadväznosti na ich jednotlivé časti vyhládal a do spisu založil správy, ktorými sa snažil overiť pravdivosť navrhovateľom uvedených faktov či skutočností, ako aj zistiť prípadné bezpečnostné riziká návratu navrhovateľa do krajiny jeho pôvodu. Fakt, že vyhladané správy nepotvrdili ani jednu z navrhovateľom tvrdených skutočností nie je možné vyčítať odporcovi ako nedostatočné zistenie stavu veci. Navrhovateľ v priebehu celého azylového konania nepredložil žiaden dôkaz, ktorý by potvrdzoval jeho príbeh.

K námietke *nesprávneho právneho posúdenia veci* krajský súd uviedol, že navrhovateľ okrem prednesu svojho príbehu nepredložil ani jeden dôkaz, ktorý by svedčil v takom či onakom smere v prospech ním tvrdenej (akejkoľvek) skutočnosti. S poukazom na ustanovenie § 19a zákona o azyle, preto odporca správne vyhodnotil dôveryhodnosť navrhovateľa. Urobil

tak jednak porovnaním jeho jednotlivých výpovedí a jednak porovnaním ich obsahu s objektívne zistenými faktami, ktoré vyplynuli zo založených správ o krajine pôvodu, ktoré boli, ako to vyplýva z ich obsahu, zamerané na preukázanie navrhovateľových tvrdení. Aj súd, podobne ako odporca zistil závažné (nie nepodstatné) rozpory v jednotlivých výpovediach navrhovateľa, týkajúce sa napr.: - ukončenia školy (rok 2006, resp. 2005), - zamestnania (firma E., resp. P. M., a.s.), - dátum odchodu do Alžiru (2009, resp. polovica roku 2006), - v Alžíri nepracoval – pracoval v P. M., a.s., - dátum smrti J. P. (polovica roku 2008, resp. koniec roku 2006), - spoločenstvo, ktorého bol členom, nemalo názov. Ostatné rozpory identifikoval odporca v rozhodnutí. Súd tiež poukázal na rozpory vo výpovediach navrhovateľa urobených počas azylového konania a počas konania pred súdom a to napr. v otázke názvu fakulty, ktorú študoval a mena rektora univerzity, názvu firmy, v ktorej pracoval, dátumu a dôvodu odchodu do Alžiru. Žiadna z navrhovateľom prezentovaných skutočností či častí príbehu nebola potvrdená správami, ktoré odporca vyhľadal a založil do spisu. S poukazom na uvedené odporca správne a v súlade so zákonom vyhodnotil jednotlivé výpovede navrhovateľa (resp. navrhovateľa ako takého) za osobu nedôveryhodnú z pohľadu azylového konania.

Súd konštatoval, že ak by sa aj príbeh navrhovateľa odohral, neboli by splnené podmienky udelenia azylu. Azyl ako najvyššia forma medzinárodnej ochrany sa za splnenia zákonom stanovených podmienok poskytne vtedy, ak žiadateľ o azyl márne využil ochranu u príslušných štátnych orgánov, resp. ak tieto poskytnutie ochrany odmietli, resp. ak nie sú objektívne schopné ju poskytnúť. Navrhovateľ teda, ak sa v dôsledku ním opísaných skutočností (že ho hľadali teroristi, že sa mu na stretnutí vyhrážali smrťou) cítil byť ohrozený, mal v prvom rade sa obrátiť na alžírskych štátnych orgánov o pomoc, čo však nikdy neurobil. A to i napriek tomu, že orgány tvrdo postihujú teroristické aktivity.

Pokiaľ ide o výrok o neposkytnutí doplnkovej ochrany, samotný navrhovateľ uviedol, že nikdy nebol trestne stíhaný a preto mu uloženie trestu smrti nehrozí. Ako tiež uviedol, nebol objektom žiadneho zaobchádzania, či už zo strany štátnych orgánov či neštátnych subjektov, ktoré by bolo mučením, neľudským či ponižujúcim zaobchádzaním. Ako to tiež vyplýva zo správ o Alžírsku, alžírskymi navrátilcami, včítane neúspešných žiadateľov o azyl, sa pri svojich návratoch nestretávajú so zlým zaobchádzaním. V Alžírsku v čase vydania napadnutého rozhodnutia neprebíhal vnútroštátny či medzinárodný ozbrojený konflikt,

v dôsledku ktorého by bola v prípade návratu navrhovateľa do krajiny pôvodu jeho osobná integrita ohrozená.

Proti tomuto rozsudku podal navrhovateľ odvolanie a navrhol napadnutý rozsudok krajského súdu zmeniť, zrušiť rozhodnutie odporcu a vec mu vrátiť na ďalšie konanie. Rozsudok súdu prvého stupňa považuje za nesprávny z dôvodov uvedených v ustanovení § 205 ods. 2 písm. d/ a e/ Občianskeho súdneho poriadku. Podľa jeho názoru súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Uviedol, že rozpory v jeho výpovediach sú len drobné a mohli vzniknúť nesprávnou interpretáciou prekladu výpovede, resp. nesprávnym prekladom.

Ďalej uviedol, že v spoločnosti P. M. vykonával študentskú prax v roku 2005 a v roku 2006 po skončení školy tam začal riadne pracovať. Nie je teda pravda, že by uvádzal rozdielne roky vzniku pracovného pomeru. Pokiaľ ide o názov predmetnej spoločnosti navrhovateľ uviedol, že firma P. M. zastrešuje firmu P. M. a.s. To, že odporca nenašiel žiadne informácie o uvedenej firme nepreukazuje, že táto firma neexistuje.

Ďalej ohľadne názvu spoločenstva E., ktorého bol členom, uviedol, že počas vstupného pohovoru sa ho odporca pýtal, či tento spolok má názov, ktorý všetci poznajú, či to bolo známe spoločenstvo. Uviedol, že nešlo o spolok, ktorý by bol celoštátne známy, poznali ho len v danom regióne, kde pôsobil, pričom nehovoril, že spolok nemal žiadne označenie, len že názov spolku nebol celoštátne známy. Činnosť spolku bola veľmi nebezpečná, pričom v Alžírsku je veľa ľudí, ktorí odmietajú názory, ktoré propagoval spolok, preto na jeho činnosť veľmi neupozorňovali a nemali ani nijakú webstránku. Rozpory teda evidentne vznikli nesprávnou interpretáciou výpovede.

Taktiež uviedol, že vypovedal, že jeho priatelia, s ktorými pracoval v E. boli zabití až po vražde J. P. (D. A. a J. M.), ale nikdy nevypovedal, že by boli zabití súčasne. O ich zabití D. A. a J. M. sa dozvedel až neskôr, keď sa ukrýval u svojej starej matky, pretože jeho rodina mu to nechcela povedať, aby sa necítil ešte viac ohrozený.

Poukázal na neprávny postup súdu, kedy súd počas pojednávania tvrdil, že navrhovateľ nepredložil odporcovi žiaden preukaz totožnosti, pretože odporcovi bol predložený občiansky preukaz navrhovateľa. Taktiež dňa 8. septembra 2010 bol odovzdaný cestovný doklad na Oddelení cudzineckej polície. Uvedené preukazuje, že súd sa dostatočne prípadom navrhovateľa nezaoberal. Na základe tohto objasnenia nie je teda možné vyhodnotiť navrhovateľa ako i jeho výpoveď ako nedôveryhodné. Jeho výpoveď naopak bola počas celého konania jednotná a konzistentná a zhoduje sa aj s informáciami o situácii v Alžírsku, pričom tieto informácie hovoria o terore zo strany fundamentalistických skupín, ktorý je namierený proti nepravým moslimom.

Trval na tom, že odporca sa dôsledne nevysporiadal so skutočnosťami uvedenými v jeho výpovedi a nedostatočne preskúmal informácie o situácii v Alžírsku. Taktiež odporca porušil ustanovenie § 3 ods.2 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní, pretože odporca vo svojom rozhodnutí poukazuje na rozpory vo výpovedi navrhovateľa, avšak navrhovateľovi nedal možnosť, aby tieto ním identifikované rozpory mohol objasniť prostredníctvom pohovoru priamo počas konania. Z odôvodnenia rozhodnutia odporcu nie je zrejmé, či odporca vykonal dokazovanie smerujúce k potvrdeniu alebo vyvráteniu toho, či výpoveď navrhovateľa zapadá do situácie v krajine pôvodu. Odporca sa nevysporiadal ani s informáciami o dianí v Alžírsku, ktoré svedčia v prospech navrhovateľa.

Odporca navrhol napadnutý rozsudok krajského súdu ako vecne správny potvrdiť.

Uviedol, že navrhovateľ žiadal o udelenie azylu z dôvodu obavy o svoj život, pretože sa priatelil s kresťanmi. Kvôli tomu sa členovia fundamentalistických a teroristických skupín mali vyhrážať jeho rodičom a údajne prepadli schôdzku kresťanského spoločenstva, ktorého bol členom. Avšak tvrdenia navrhovateľa ohľadne obdobia prepadu kresťanského spoločenstva teroristickou organizáciou sa rozchádzajú. V tejto súvislosti nedôveryhodne vyznieva jeho tvrdenie o čase pobytu v meste Alžír, pretože ním uvádzané údaje sú vo vzájomnom rozpore. Aj údaje o existencii kresťanského spoločenstva „E.“, ktoré uvádzal počas azylového konania sú zmätočné, pretože na jednom mieste uvádza, že spoločenstvo nemalo názov, na inom však už názov uviedol. Tak isto čas zastrelenia jeho údajných priateľov z kresťanského spoločenstva sa v jeho výpovediach líši. Podľa jeho vyjadrenia však osobne do styku s fundamentalistami alebo teroristami nikdy neprišiel a ani nepožiadaval príslušné štátne inštitúcie o ochranu.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku) preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, a dospel k záveru, že odvolaniu navrhovateľa nemožno priznať úspech. Rozhodol jednomyseľne bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ustanovenia § 250ja ods. 2 OSP s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 23. augusta 2011 (§ 156 ods. 1 a ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku).

Konanie o udelenie azylu na území Slovenskej republiky je upravené v zákone o azyle. Udelenie azylu na území Slovenskej republiky je spojené so splnením podmienok taxatívne uvedených v ustanovení § 8 zákona o azyle, t. j. v prípade žiadateľa o azyl musia byť preukázané opodstatnené obavy z prenasledovania z rasových, národnostných alebo náboženských dôvodov, z dôvodov zastávania určitých politických názorov alebo príslušnosti k určitej sociálnej skupine, prenasledovania za uplatňovanie politických práv a slobôd a vzhľadom na tieto obavy sa nemôže alebo nechce vrátiť do tohto štátu.

V citovanom ustanovení ide o zákonné vyjadrenie ústavnej garancie poskytovania azylu cudzincom prenasledovaným za uplatňovanie politických práv a slobôd (čl. 53 prvá veta Ústavy Slovenskej republiky).

Podľa § 8 zákona č. 480/2002 Z.z. o azyle (účinného od 1.12.2008, ďalej len zákon o azyle) ministerstvo udelí azyl, ak tento zákon neustanovuje inak, žiadateľovi, ktorý

a) má v krajine pôvodu opodstatnené obavy z prenasledovania z rasových, národnostných alebo náboženských dôvodov, z dôvodov zastávania určitých politických názorov alebo príslušnosti k určitej sociálnej skupine a vzhľadom na tieto obavy sa nemôže alebo nechce vrátiť do tohto štátu, alebo

b) je v krajine pôvodu prenasledovaný za uplatňovanie politických práv a slobôd.

Podľa § 10 ods. 1 zákona o azyle ministerstvo na účel zlúčenia rodiny udelí azyl, ak tento zákon neustanovuje inak,

- a) manželovi azylanta, ak manželstvo trvá a trvalo aj v čase, keď azylant odišiel z krajiny pôvodu a azylant so zlúčením vopred písomne súhlasí,
- b) slobodným deťom azylanta alebo osoby podľa písmena a) do 18 rokov ich veku alebo
- c) rodičom slobodného azylanta mladšieho ako 18 rokov, ak s tým azylant vopred písomne súhlasí.

Žiadatelia uvedení v odseku 1 sa počas konania o udelenie azylu musia zdržiavať na území Slovenskej republiky (ods. 2).

Ministerstvo udelí azyl osobám uvedeným v odseku 1, len ak ide o zlúčenie rodiny s azylantom, ktorému bol azyl udelený podľa § 8 (ods. 3).

Ministerstvo udelí azyl aj dieťaťu narodenému azylantke na území Slovenskej republiky, ak je splnená povinnosť podľa § 4 ods. 5 (ods. 4).

Podľa § 13 ods. 1) ministerstvo neudelí azyl žiadateľovi, ak nespĺňa podmienky uvedené v § 8 alebo § 10.

Podľa § 13c ods. 1 zákona o azyle ministerstvo neposkytne doplnkovú ochranu žiadateľovi, ak nespĺňa podmienky uvedené v § 13a alebo § 13b.

Podľa § 20 ods. 4 zákona o azyle ak ministerstvo rozhodne o neudelení azylu alebo o odňatí azylu, okrem odňatia azylu podľa § 15 ods. 2 písm. i), rozhodne tiež, či cudzincovi poskytne doplnkovú ochranu.

V predmetnej veci je potrebné predostrieť, že predmetom odvolacieho konania bol rozsudok krajského súdu, ktorým bolo potvrdené rozhodnutie o neudelení azylu navrhovateľovi na území SR a o neposkytnutí doplnkovej ochrany, preto primárne v medziach odvolania Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd odvolací, preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie odporcu, najmä z toho pohľadu, či sa krajský súd vysporiadal so všetkými námietkami navrhovateľa v opravnom prostriedku a z takto

vymedzeného rozsahu či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia odporcu.

Odporca zdôvodnil rozhodnutie o neudelení azylu navrhovateľovi na území Slovenskej republiky nepreukázaním opodstatnenosti obáv z prenasledovania z rasových, národnostných, náboženských dôvodov, z dôvodov zastávania určitých politických názorov alebo príslušnosti k určitej sociálnej skupine, tak ako to vyplýva zo Ženevskej konvencie z roku 1951 o právnom postavení utečencov a zákona o azyle.

Z administratívneho spisu je zjavné, že odporca vykonal v konaní náležité dokazovanie procesne legálnymi dôkazmi, a to výsluchom navrhovateľa, a obsahom správ o krajine pôvodu (Správa o ľudských právach: Alžírsko, vydanej Úradom pre demokraciu, ľudské práva a prácu za rok 2008 z 25.2.2009, Správy o dodržiavaní ľudských práv za rok 2009 v Alžírsku vydanej Ministerstvom zahraničia USA z 11.2.2010, otázok a odpovedí vypracovanej odborom dokumentaristiky a zahraničnej spolupráce MÚ MV SR, Encarta Reference Library 2007 DVD), z ktorých vyhodnotil a stručne popísal súčasnú politicko - spoločenskú situáciu v krajine pôvodu so zameraním na dôvody, pre ktoré navrhovateľ žiadal o udelenie azylu a bezpečnostné riziko prípadného návratu navrhovateľa do krajiny pôvodu.

Najvyšší súd Slovenskej republiky zo spisu krajského súdu, ktorého súčasťou je aj administratívny spis odporcu, zistil, že navrhovateľ po nelegálnom príchode na územie Slovenskej republiky dňa 5. februára 2010 pred pracovníkmi Oddelenia azylu PZ Humenné požiadal o udelenie azylu alebo o poskytnutie doplnkovej ochrany na území SR z dôvodu, že v Alžírsku vládne teror a zabíjanie medzi rôznymi politickými klanmi a skupinami, ako aj náboženské nepokoje medzi moslimami a kresťanmi.

Počas konania za účelom zdôvodnenia jeho žiadosti bol dňa 9. februára 2010 vykonaný s navrhovateľom vstupný pohovor, počas ktorého uviedol, že asi v roku 2006, keď pracoval vo firme A. (P.M.) sa zoznámil s mužom J. P. z Belgicka, ktorý mal patriť ku kresťanskému spoločenstvu pôsobiacemu v meste T. O., ktoré údajne nemalo označenie. Toto spoločenstvo malo za cieľ zlepšiť vzťahy medzi kresťanmi a moslimami. S pôsobením spoločenstva mali nesúhlasiť členovia fundamentalistických a teroristických skupín, ktorí sa snažili členov spolku zastrašiť, pričom on s nimi neprišiel do styku. Po tom ako mu jeho matka povedala, že sa na neho pýtali neznámi ľudia a myslel si, že by to mohli byť členovia

fundamentalistických a teroristických skupín, rozhodol sa, že začiatkom roka 2009 sa presťahuje k starým rodičom do mesta Alžír. Počas pobytu v meste Alžír, kde žil do 31. januára 2010 nemal žiadne problémy.

Dňa 17. marca 2010 bol s navrhovateľom vykonaný pohovor, v ktorom uviedol, že 25. marca 2005 ukončil štúdium na Univerzite v meste T. O. na fakulte ekonomiky a matematiky. Od konca roka 2005 začal pracovať v spoločnosti P. M. a.s., ktorá sídlila v meste Alžír. Ďalej uviedol, že pred ukončením univerzitného štúdia musel vykonať v nejakej organizácii stáž a počas toho prišiel do organizácie zaoberajúcej sa exportom a importom s názvom B., ktorá sídlila v meste T. O. a do kontaktu s Belgičanom J. P., ktorý ho mal neskôr pozvať na prednášky kresťanského spoločenstva s názvom E., ktorého cieľom bola diskusia medzi moslimami a kresťanmi. Prvýkrát sa mal prednášky spoločenstva zúčastniť vo februári 2005 a poslednýkrát koncom roka 2006 alebo začiatkom roka 2007. S činnosťou spoločenstva údajne nesúhlasili členovia fundamentalistických a teroristických skupín, ktorých názov nevedel uviesť. Členovia týchto skupín prišli na prednášku E. v období od konca roka 2005 do konca roka 2006 alebo začiatku roka 2007 asi 4 krát a vyhrážali im, že ich zabijú. Nikoho z nich nepoznal. Viac s nimi do kontaktu neprišiel, lebo sa mal odsťahovať do mesta Alžír, ku starým rodičom. Iné dôvody počas pohovoru neuviedol.

Odporca v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že primárnym dôvodom neudelenia azylu bolo nesplnenie relevantných podmienok pre jeho poskytnutie v zmysle zákona o azyle, pričom k tomu malo podstatný vplyv aj posúdenie osoby navrhovateľa ako nedôveryhodnej osoby. Skutočnosť, že navrhovateľ mal krajinu pôvodu údajne opustiť preto, že sa mal obávať členov fundamentalistických a teroristických skupín nie je ešte dôvodom pre udelenie azylu na území SR. Navrhovateľ počas azylového konania poskytol pracovníkom migračného úradu rozporuplné informácie, čím sa stala jeho výpoveď nedôveryhodnou.

Z obsahu administratívneho rozhodnutia je zrejmé, že odporca venoval náležitú pozornosť rozporom uvedeným vo výpovediach navrhovateľa počas azylového konania a tieto podrobne popísal. Je nesporné, že pre účely posúdenia žiadosti navrhovateľa o azyl bolo potrebné vychádzať najmä z obsahu zápisnice o výsluchu navrhovateľa zo dňa 9. februára 2010, odporca však nepochybil, keď pri posúdení jeho dôvodov o azyl sa zameral na rozpornosť údajov uvedených navrhovateľom počas pohovoru dňa 9. februára 2010 (v porovnaní s výpoveďou urobenou 17. marca 2010), ktoré ani podľa odvolacieho súdu

nebolo možné považovať za zanedbateľné a ktoré vytvárajú celkový obraz o osobe navrhovateľa.

Je nepochybné, že na preukázaní pravdivosti tvrdení musí záležať predovšetkým žiadateľovi o azyl a jeho vyhlásenia musia byť ucelené a rozumné, nesmú protirečiť všeobecne známym faktom o krajine pôvodu. V súlade so spoločným stanoviskom Európskej únie o harmonizovanom prístupe k pojmu „utečenec“ zo dňa 4. marca 1996 sa každá žiadosť skúma individuálne, na základe predložených skutočností a so zohľadnením situácie pretrvávajúcej v krajine pôvodu žiadateľa.

Je teda zrejmé z akých dôkazných prostriedkov pri svojom rozhodovaní vychádzal, pričom odvolací súd zhodne s názorom krajského súdu dospel k záveru, že odporca riadne vyhodnotil dokazovanie, ktoré vyústilo v riadne zistený skutkový stav, z ktorého odporca vychádzal pri svojom rozhodovaní o tom, či u navrhovateľa existujú dôvody pre udelenie azylu podľa § 8 a § 10 zákona o azyle, resp. dôvody pre udelenie doplnkovej ochrany.

V tejto súvislosti je potrebné uviesť, že povinnosť zistiť skutočný stav veci podľa § 32 zákona č. 71/1967 Zb. (Správny poriadok) má odporca len v rozsahu dôvodov, ktoré žiadateľ v priebehu správneho konania uviedol. Pričom zo žiadneho ustanovenia zákona nemožno vyvodiť, že by odporcovi vznikla povinnosť, aby sám domýšľal právne relevantné dôvody pre udelenie azylu žiadateľom neuplatnené a následne k týmto dôvodom vykonal príslušné skutkové zistenia.

Pokiaľ teda odporca dospel k záveru, že dôvody navrhovateľa, pre ktoré požiadal o udelenie azylu alebo o poskytnutie doplnkovej ochrany na území Slovenskej republiky nemožno považovať za relevantné pre udelenie azylu na území Slovenskej republiky a navrhovateľovi azyl neudelil, nepochybil a krajský súd dôvodne považoval rozhodnutie odporcu z týchto dôvodov za zákonné.

Navrhovateľ v odvolaní proti rozsudku namietal proti posúdeniu jeho osoby ako nedôveryhodnej. K tejto námietke považuje odvolací súd za dôležité zdôrazniť, že konanie o azyl je osobitné najmä tým, že žiadateľ je spravidla v dôkaznej núdzi, nie je schopný podprieť svoje vyhlásenia dokladmi alebo inými dôkazmi, preto posúdenie dôveryhodnosti príbehu, ktorý predostiera odporcovi závisí predovšetkým od posúdenia dôveryhodnosti jeho

osoby, ktorú si odporca o navrhovateľovi vytvára v priebehu celého administratívneho konania.

Dôveryhodnosť osoby žiadateľa odporca posudzuje vzhľadom na nedostatok listinných dokladov a dokumentov, ktorými by preukázal svoju totožnosť, resp. ktorými by preukázal pravdivosť svojich tvrdení o prenasledovaní v krajine pôvodu v nadväznosti na celkové správanie navrhovateľa v priebehu administratívneho konania. Na preukázaní pravdivosti tvrdení musí záležať predovšetkým žiadateľovi o azyl, preto jeho vyhlásenia musia byť ucelené a rozumné, nesmú protirečiť všeobecne uznávaným faktom o krajine pôvodu a svojim konaním nesmie zadávať dôvod na spochybňovanie dôveryhodnosti svojej osoby.

Posudzovanie dôveryhodnosti žiadateľa o udelenie azylu je výsledkom celkového hodnotiaceho procesu a úvah odporcu o osobnosti žiadateľa s prihliadnutím k miere reálnosti, resp. vierohodnosti ním tvrdených dôvodov odchodu z krajiny pôvodu v konfrontácii so všeobecne známymi informáciami o krajine pôvodu. Rozhodujúcimi pre záver o nedôveryhodnosti žiadateľa nemôžu byť len niektoré nepatrné nezrovnalosti alebo len omylom vysvetlené nejasnosti v tvrdeniach žiadateľa, ale zásadné rozpory vo výpovediach, ktoré správny orgán rozpozná.

Z administratívneho spisu odporcu vyplýva, že rozpory vo výpovediach navrhovateľa nebolo možné považovať za nepatrné, či zanedbateľné. Nedôveryhodnosť tvrdení navrhovateľa pre ich rozpornosť, objektívne znemožnila odporcovi zistiť u navrhovateľa nielen podmienky pre udelenie azylu, ale aj podmienky pre udelenie doplnkovej ochrany.

Odvolací súd v tejto súvislosti považoval odvolaciu námietku navrhovateľa uplatnenú v odvolaní proti rozsudku, podľa ktorej rozpory vo výpovediach boli spôsobené nesprávnym tlmočením za nedôvodnú. Zo zápisníc o pohovore vyplýva, že navrhovateľ svojim podpisom potvrdil zrozumiteľnosť tlmočenia, pričom v postupe odporcu, ktorý pribral do konania tlmočníkov, ktorí po pribratí zložili sľub tlmočenia, nezistil odvolací súd žiadne pochybenie.

Najvyšší súd Slovenskej republiky preto považoval odvolacie námietky navrhovateľa za nedôvodné.

Rozhodnutie odporcu o neudelení azylu a doplnkovej ochrany bolo potrebné považovať za zákonné, preto odvolací súd rozsudok krajského súdu potvrdil ako vecne správny podľa § 219 ods. 1 OSP.

O trovách odvolacieho konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 250k ods. 1 OSP v spojení s § 224 ods. 1 OSP a § 246c OSP, § 151 ods. 1,2 OSP tak, že navrhovateľovi, ktorý nemal úspech vo veci právo na náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku odvolanie n i e j e prípustné.

V Bratislave 23. augusta 2011

JUDr. Jana Henčeková, PhD., v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:

Andrea Jánošíková